

oplysninger, som ministeren modtager, og Folketinget.

Der er ingen tvivl om, at når folketingsmedlemmer kommer ud til møder, og folk har det her i baghovedet med, at de er offentlige repræsentanter, er der nogle vælgere, der tror, at folketingsmedlemmer også til en vis grad er klædt på med hensyn til, hvad der foregår i disse virksomheder, hvor der er offentlige repræsentanter, og intet er jo mere forkert.

Derfor vil jeg opfordre flertallet til at sætte sig ned og bruge denne anledning, som nu er givet, til at finde frem til nogle klare regler, så man da i det mindste, når man ikke vil være med til at afskaffe dette dårlige system, får det forbedret.

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu kommer det ikke aldeles og totalt overraskende for Fremskridtspartiet, at et flertal herinde har den holdning, at man skal have de offentlige repræsentanter. Men det kommer som en overraskelse for mig, at de, der ønsker, at man skal have disse offentlige repræsentanter, ikke mener, de skal lave noget, og i hvert fald ikke sikrer, at det er klart defineret, hvilke pligter de har, og hvilket ansvar de har.

Som systemet fungerer nu, er det, uanset hvilken etiket man putter på dem, politiske ben, politiske ben på helt op til 50.000 kr. eller 60.000 kr. pr. år.

Hvis man får udleveret lister over – det har man jo fået tidligere, og de bilag findes – hvem de forskellige ministre har udpeget, vil man se gode partikolleger over hele linjen, og man kan simpelt hen sætte partibogstaver bag ved. Det vil altså med andre ord sige, at det er det, man er optaget af. Man har her et betalingssystem for politiske tjenester, og så går man hen og kalder det – når debatten har været rigtig vild – at nu skulle de have udvidede pligter, og nu skulle de være offentlighedens vagthunde. Det er nemlig lige præcis det, de ikke er, fordi de ingen pligter har.

Jeg ville gerne, om ministeren kunne oplyse os om, hvorvidt der er sket en positiv udvikling, siden Folketinget i 1992 bestemte sig til, at nu skulle de her vagthunde være vagthunde, og nu skulle de ikke alene sidde i realkrediten, nu skulle de altså hele vejen rundt i den finansielle sektor.

Der er stillet spørgsmål, og jeg skal bare nævne ét spørgsmål, for det kan vi så opdatere, og det er bare, fordi man skal ikke tro, at vi siger noget, som ikke holder vand. Jeg henviser til et

spørgsmål stillet til boligministeren gennem Boligudvalget, spørgsmål nr. 209 af 25. juli 1990 (alm. del – bilag 281). Spørgsmålet lød dengang, og det var midt i, da det gik helt vildt for sig i realkrediten:

»Ministeren bedes oplyse, om det offentliges repræsentant i de tre realkreditinstitutters bestyrelse på noget tidspunkt i de sidste fem år har taget forbehold eller direkte stemt imod bestyrelsens beretninger eller regnskaber.«

Og så nævner man, som jeg sagde før, det ene eksempel, hvor der var en, der truede med det, men senere faldt med igen, og så slutter man af i det sidste afsnit, og her citerer jeg direkte fra svaret:

»Herudover har der ikke været konkrete tilfælde, hvor det offentliges repræsentanter har taget forbehold eller direkte stemt imod bestyrelsens beregninger eller regnskaber.«

Det var på det tidspunkt, hvor de tre institutter i hvert fald teknisk set faktisk blev insolvente, og hvor man gjorde alverdens ting, og så stod man herinde og sagde: Jamen det er også kritiskabelt, og nu skal de være offentlige vagthunde! Det eneste synlige bevis på en ændring, som jeg har set, er, at man nu udleverer en manual på en hel kasse, men om den offentlige repræsentant læser den eller ikke læser den, er lige meget.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at vi sagtens kan acceptere, hvis et politisk flertal herinde er uenig med os i, at de gør mere skade end gavn, og vil fastholde det. Men det, man aldrig kan få Fremskridtspartiet til at blive enig i, er, at man skal fastholde et system enten på grund af det, ministeren sagde før: fordi det giver folk et indblik i, hvad der foregår i sektoren – det skal jo ikke være sådan en slags AOF-aftenskoleundervisning, som virksomhederne skal betale 50.000–60.000 kr. for – eller fordi det er politiske ben til partikammeraterne.

Jeg kunne godt tænke mig at få et par meldinger fra ministeren om, om regeringen slet ikke overvejer eller vil overveje at lave nogle nærmere definerede pligter for disse bestyrelsesmedlemmer: simpelt hen give dem pligt til, at hvis de opdager i deres bestyrelsesarbejde, at noget er ved at gå galt, eller at lovgivningen ikke bliver overholdt, har de kun én eneste ting at gøre, og det er at gå tilbage til den minister, der har udpeget dem, og sige: Hør her, der er noget galt! Og så må ministeren igennem Finanstilsynet naturligvis få gjort noget ved det.

Som politiker synes jeg, det er uendelig flovt at vide, at hver gang det går galt i den finansielle